

Laodicea – Nummer fyra

Överlappande historier

Jeff Pippenger

2023-09-01

Den aspekt som jag påpekade att Stephen Haskell sannolikt inte såg, fastän han upprätthöll den genom sitt erkännande av de sanningar som bringar detta faktum i ljuset, är att man i historien vid slutet av det forntida Israel samtidigt finner början på det moderna Israel, överlappande samma historiska period. När Kristus bekräftade förbundet med många under en vecka (tvåusen femhundra tjugo dagar), genomlevde det forntida Israel Laodiceas erfarenhet, på gränsen till att utspys ur Herrens mun. Samtidigt genomlevde det moderna Israel Efesos erfarenhet. Det forntida Israels Laodicea blev skingrat och det moderna Israels Efesos blev samlat in i just samma historia.

Och ”ja”, om du undrar, så är jag medveten om att den vecka under vilken Kristus bekräftade förbundet till uppfyllelse av Daniel kapitel nio, vilken började vid hans dop och slutade med Stefanos stening, inte bokstavligen var tvåusenfemhundratjugo dagar; men profetiskt var den det utan tvivel, ty profetiskt är ett år lika med trehundrasextio dagar. Trehundrasextio dagar multiplicerat med sju är tvåusenfemhundratjugo dagar, och ”den exakta mittpunkten” i den profetiska veckan är korset. Profetiskt placerade Kristus korset exakt i mitten av den profetiska perioden om tvåusenfemhundratjugo dagar och visade därigenom att ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex är grundat och upprätthållet genom Kristi kors. Det är ingen tillfällighet att när syster White undervisar, såsom hon gör, att båda Habackuks heliga tavlor, 1843- och 1850-diagrammen, har den tvåusenfemhundratjugoåriga profetian i själva mitten av diagrammet, och båda diagrammen har korset exakt i mitten av den framställningen.

”Bibeln innehåller alla de principer som människor behöver förstå för att bli rustade antingen för detta liv eller för det tillkommande livet. Och dessa principer kan förstås av alla. Ingen som har sinne för att uppskatta dess undervisning kan läsa ens ett enda avsnitt i Bibeln utan att vinna någon hjälpsam tanke därur. Men Bibelns mest värdefulla undervisning kan inte vinnas genom tillfällig eller osammanhängande studie. Dess stora sanningssystem är inte framställt på ett sådant sätt att det kan urskiljas av den förhastade eller vårdslöse läsaren. Många av dess skatter ligger långt under ytan och kan erhållas endast genom flitig forskning och uthållig ansträngning. De sanningar som tillsammans utgör den stora helheten måste sökas upp och samlas in, ’här litet och där litet’. Jesaja 28:10.”

”När de sålunda utforskas och sammanförs, kommer de att befinnas vara fullkomligt anpassade till varandra. Varje evangelium är ett komplement till de andra, varje profetia en förklaring till en annan, varje sanning en utveckling av någon annan sanning. Förebilderna i den judiska hushållningen klargörs genom evangeliet. Varje princip i Guds ord har sin plats, varje faktum sin innebörd. Och den fullständiga byggnaden, till sin plan och sitt utförande, vittnar om sin upphovsman. En sådan byggnad skulle inget annat sinne än den Oändliges kunna utforma eller skapa.” Education, 123.

Vid sidan av principen att var och en av de sju församlingarna upprepas i den milleritiska historien och även i vår historia, finns en annan viktig princip som den tidiga adventismen erkände. Denna princip visar att ”inre och yttre” profetiska linjer inom samma historia används av den Helige Ande för att förmedla sanning. Miller insåg detta och undervisade uttryckligen om det. Han lärde med rätta att de sju sigillerna i Uppenbarelseboken representerar en historia parallell med församlingarnas, men att sigillerna i denna parallella framställning representerar en yttre och församlingarna en inre sanning i samma historia. Uriah Smith behandlar också denna princip och använder orden ”inre” och ”yttre”, vilket förefaller mig vara det bästa sättet att uttrycka de två parallella linjerna.

Sigillerna förs fram för vår uppmärksamhet i Uppenbarelsebokens 4:e, 5:e och 6:e kapitel. De scener som framställs under dessa sigill förs fram i Uppenbarelseboken 6 och den första versen i Uppenbarelseboken 8. De omfattar uppenbarligen händelser som församlingen är förbunden med från början av denna tidsålder till Kristi ankomst.

”Medan de sju församlingarna framställer församlingens inre historia, låter de sju inseglen de stora händelserna i dess yttre historia träda fram.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Vi skall nu börja vår betraktelse av de sju församlingarna. Det är viktigt att inse att de två första församlingarna och sedan åter den tredje och fjärde församlingen står i ett förhållande av ”orsak och verkan”, vilket kräver att de betraktas tillsammans. Smyrna är den församling som representerar dem som förföljs av Rom, och Efesus var den församling som bar evangeliet till hela världen.

Det var i Antiokia som lärjungarna först kallades kristna. Namnet gavs dem därför att Kristus var huvudtemat i deras predikan, deras undervisning och deras samtal. Ständigt återberättade de de händelser som hade ägt rum under dagarna av hans jordiska tjänst, då hans lärjungar välsignades med hans personliga närvaro. Outtröttligt uppehöll de sig vid hans undervisning och hans helandets underverk. Med darrande läppar och tårfyllda ögon talade de om hans ångest i trädgården, hans förräderi, rättegång och avrättning, den tålmodiga fördragsamhet och ödmjukhet med vilka han hade uthärdat det hån och den tortyr som hans fiender hade tillfogat honom, och den gudomliga medkänsla med vilken han hade bett för dem som förföljde honom. Hans uppståndelse och himmelsfärd, och hans verk i himlen som Medlare för den fallna människan, var ämnen som de med glädje dröjde vid. Hedningarna kunde med rätta kalla dem kristna, eftersom de predikade Kristus och riktade sina böner till Gud genom honom.

”Det var Gud som gav dem namnet kristna. Detta är ett kungligt namn, givet åt alla som förenar sig med Kristus. Det var om detta namn som Jakob senare skrev: ’Är det inte de rika som förtrycker er och drar er inför domstolarna? Är det inte de som hädar det ädla namn som ni är uppkallade efter?’ Jak. 2:6, 7. Och Petrus förklarade: ’Om någon får lida som kristen, skall han inte skämmas, utan prisa Gud för detta namns skull.’ ’Om ni blir smäddade för Kristi namns skull, saliga är ni, ty härlighetens Ande och Guds Ande vilar över er.’ 1 Petr. 4:16, 14.” Apostlagärningarna, 157.

Församlingen i Efesos representerade den tidiga kyrkan som levde ”gudfruktigt i Kristus Jesus”, vilket är en ”orsak” som alltid frambringar en ”verkan”.

Ja, och alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus skall lida förföljelse. 2 Timoteusbrevet 3:12.

Den efesiska församlingens gudsfuktighet förde med sig den förföljelse som representeras av församlingen i Smyrna. De två församlingarna representerar ett förhållande av orsak och verkan, och verkan förutsätter att den föregås av en orsak. Förföljelsen under söndagslagskrisen framkallas av en manifestation av det som syster White kallar "ursprunglig gudsfuktighet". En gudsfuktighet som har illustrerats i tidigare, eller ursprungliga, skeden av historien.

"Oaktat den utbredda tillbakagången i tro och gudsfuktan finns det sanna Kristi efterföljare i dessa kyrkor. Före den slutliga hemsökelsen genom Guds domar över jorden kommer det bland Herrens folk att ske en sådan väckelse till ursprunglig gudsfuktan som inte har bevitnats sedan apostolisk tid. Guds Ande och kraft kommer att utgjutas över Hans barn. Vid den tiden kommer många att avskilja sig från de kyrkor där kärleken till denna värld har trängt undan kärleken till Gud och Hans ord. Många, både bland predikanter och bland folket, kommer med glädje att ta emot dessa stora sanningar som Gud har låtit förkunnas i denna tid för att bereda ett folk för Herrens andra ankomst. Fienden till människors själar önskar att hindra detta verk, och innan tiden för en sådan rörelse har kommit, kommer han att försöka förhindra den genom att införa en förfälskning. I de kyrkor som han kan få under sin bedrägliga makt kommer han att få det att framstå som om Guds särskilda välsignelse har utgjutits; det kommer att visa sig något som man uppfattar vara ett stort religiöst intresse. Mängder kommer att jubla över att Gud verkar underbart för dem, när verket i själva verket är en annan andes. Under religiös täckmantel kommer Satan att söka utvidga sitt inflytande över den kristna världen." The Great Controversy, 464.

Midnattsropet i "de sista dagarna" är den väckelse av "ursprunglig gudsfuktan" som identifieras i avsnittet. Det är en väckelse som äger rum i en rörelse, inte i en kyrka. Den historia som syster White använder för att beskriva väckelsen är historien från "apostolisk tid", vilken representeras av församlingen i Efesus. Denna väckelse kommer att framkalla "förföljelse".

"Många kommer att fängslas, många kommer att fly för sina liv från städer och samhällen, och många kommer att bli martyrer för Kristi skull när de står till försvar för sanningen." Selected Messages, bok 3, s. 397.

"Kristi liv på jorden" i följande avsnitt representerar början på församlingen i Efesus, men det är också en förebild för den laodiceiska adventismens historia vid världens slut.

"Domen är undanträngd, och rättfärdigheten står långt borta; ty sanningen har fallit på gatan, och rättrådighet kan inte komma in. Ja, sanningen sviktar, och den som viker av från det onda blir ett rov." Jesaja 59:14, 15. Detta uppfylldes i Kristi liv på jorden. Han var trogen mot Guds bud och åsidosatte de mänskliga traditioner och krav som hade upphöjts i deras ställe. På grund av detta blev Han hatad och förföljd. Denna historia upprepas." Kristi liknelser, 170.

Den erfarenhet som representeras av Efesus äger rum samtidigt med den erfarenhet som tillhör Laodicea. De trätlystna judarna var det gamla Israels laodiceer, och Kristus och hans lärjungar var det moderna Israels efesier. Johannes Döparen introducerade församlingen i Efesus, och han

representerar församlingen i ”de sista dagarna”, vilken motarbetas av laodiceer, som kallar sig judar men inte är det.

”Johannes Döparens verk, och verket hos dem som i de sista dagarna går fram i Elias ande och kraft för att väcka folket ur dess likgiltighet, är i många avseenden detsamma. Hans verk är en förebild för det verk som måste utföras i denna tidsålder. Kristus skall komma för andra gången för att döma världen i rättfärdighet. Guds budbärare, som bär det sista varningsbudskapet som skall ges åt världen, skall bereda vägen för Kristi andra ankomst, såsom Johannes beredde vägen för hans första ankomst. I detta förberedande verk skall ’varje dal upphöjas, och varje berg göras lågt; och det krokiga skall göras rakt, och ojämna platser jämna’, ty historien skall upprepas, och återigen skall ’Herrens härlighet uppenbaras, och allt kött skall se den tillsammans; ty Herrens mun har talat det.’ Southern Watchman, 21 mars 1905.”

Efesus är ”orsaken” och Smyrna är ”verkan”. Pergamos och Thyatira representerar också ett förhållande av orsak och verkan. Pergamos är kompromissens församling, som fördärvade kristendomen genom att förena den med hedendomen. Den kristna församlingen föll när den godtog förutsättningen att det var möjligt för hedendomens avguder att samexistera inom dess gränser. Kejsar Konstantin är symbolen för denna kompromissande historia, och hans profetiska roll var att åstadkomma avfallet från den sanna kristendomen innan påvedömet uppenbarades.

Låt ingen bedra er på något sätt; ty den dagen kommer inte, om inte avfallet först kommer och syndens människa uppenbaras, fördärvets son, han som sätter sig upp mot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller som blir föremål för tillbedjan, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta, medan jag ännu var hos er? Och nu vet ni vad som håller honom tillbaka, så att han kan uppenbaras i sin tid. Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste den som nu håller tillbaka först röjas ur vägen. Och sedan skall den Laglöse uppenbaras, honom som Herren skall förgöra med sin muns anda och tillintetgöra genom glansen vid sin ankomst. 2 Thessalonikerbrevet 2:3–8.

Församlingen i Pergamon var ”orsaken” och Thyatira var ”verkningen”. Profeten Daniel framställer ofta historien om hur hedendomen gav vika för påvedömet, och det avfall som föregick påvedömet upprättande, vilket Paulus identifierade, behandlas i Daniel 11.

Ty skepp från Kittim skall komma emot honom; därför skall han bli modfälld och vända tillbaka och hysa förbittring mot det heliga förbundet. Så skall han göra; ja, han skall återvända och hålla sig till dem som överger det heliga förbundet. Och härar skall stå på hans sida, och de skall ohelga helgedomen, fästet, och avskaffa det dagliga offret, och de skall uppställa förödelsens styggelse. Daniel 11:30–31.

Den kompromissens församling som avföll innan den påvliga makten trädde fram i historien framställs av Daniel som ”de som” övergav ”det heliga förbundet”. Efter att de hade övergivit förbundet sattes därefter påvedömet, framställt av Daniel som ”förödelsens styggelse”, på jordens tron. Syster White identifierar de sex sista verserna i Daniel elva när hon säger att ”profetian i Daniel elfte kapitel nästan helt har nått sin fullbordan”. De sex sista verserna utgör den slutliga uppfyllelsen av Daniel elva, och hon lär att den historia som framställs genom dessa sista verser

förebildades av Daniel 11:30–36, vilket identifierar det historiska ”orsak och verkan” som representeras av Pergamos och Thyatira.

”Vi har ingen tid att förlora. Bekymmersamma tider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets ande. Snart kommer de oroliga scener som omtalas i profetiorna att äga rum. Profetian i det elfte kapitlet av Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har ägt rum som uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas.

”I den trettionde versen talas det om en makt som ’verserna 30 till och med trettiosex citerade.’”

”Scener liknande dem som beskrivs i dessa ord kommer att äga rum.” Manuscript Releases, nr 13, 394.

Orsakssambandet mellan Pergamon och Tyatira, liksom orsaksförhållandet mellan Efesus och Smyrna, upprepas i ”de sista dagarna”. Förenta staternas protestanter kommer att kompromissa med avgudadyrkan, såsom den framställs av Pergamon (det främsta kännetecknet på avgudadyrkan är soldyrkan), och när de avfaller bereds vägen för syndens människa att återigen uppenbaras profetiskt. Medan avfallet och påvens upphöjande till tronen upprepas, kommer Gud samtidigt att upprepa en församling, förebildad av Efesus, för att bära budskapet i Daniel och Uppenbarelseboken till världen, och den förföljelse som representeras av Smyrna kommer att upprepas.

Jag kommer att behandla de tre sista församlingarna efter att vi har betraktat sanningen att de fyra första inseglen i Uppenbarelseboken utgör en yttre sanningslinje som löper parallellt med den inre sanningslinje som representeras av de fyra första församlingarna. Såsom redan har påpekats uttrycker Uriah Smith det på följande sätt:

”Medan de sju församlingarna framställer kyrkans inre historia, visar de sju sigillen de stora händelserna i dess yttre historia.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Vi har visat att de första fyra församlingarna representerar två relationer av ”orsak och verkan” som upprepas i ”den yttersta tiden”. Med utgångspunkt i adventismens pionjärer, men än viktigare i auktoriteten hos Guds Ord, bör dessa fyra inre kyrkohistorier ha en parallell yttre historia, framställd genom de fyra första sigillen. Det första och det andra sigillet återger samma kännetecken som Efesus och Smyrna, men använder en vit häst för att representera verket att föra kristendomen ut i världen. Den representerar församlingens yttre verk, och det andra sigillet representerar Smyrnas blodbad genom en röd häst.

Och jag såg när Lammet bröt ett av sigillen, och jag hörde, såsom dånet av åska, ett av de fyra väsendena säga: Kom och se. Och jag såg, och se: en vit häst; och han som satt på den hade en båg; och en krona blev given åt honom, och han drog ut såsom segrare och för att segra. Och när han hade brutit det andra sigillet, hörde jag det andra väsendet säga: Kom och se. Och en annan häst drog ut, en eldröd; och åt honom som satt på den blev det givet att ta freden från jorden, så att de skulle döda varandra; och åt honom blev ett stort svärd givet.

Uppenbarelseboken 6:1–4.

Sakarja innehåller några avsnitt som direkt identifierar de fyra hästar som framställs i Uppenbarelsebokens första fyra sigill. I ett av dessa avsnitt i kapitel tio identifierar Sakarja att när det senare regnet utgjuts, skall "Juda hjord", som är Guds "hus", förvandlas till "hans ståtliga stridshäst i striden".

Bedjen Herren om regn i tiden för vårregnet; så skall Herren göra ljusa moln och ge dem regnskurar, åt var och en gräs på marken. Ty avgudarna har talat fåfänglighet, och spåmännen har sett lögn och berättat falska drömmar; de tröstar fåfängt. Därför drog de bort som en hjord, de blev betryckta, eftersom det inte fanns någon herde. Min vrede upptändes mot herdarna, och jag straffade bockarna; ty Herren Sebaot har tagit sig an sin hjord, Juda hus, och gjort dem lika sin ståtliga stridshäst i striden. Sakarja 10:1–3.

Ellen White framhåller upprepade gånger att den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen är en förebild för det sena regn som nu faller. Det verk som utfördes för världen vid pingsten representeras av församlingen i Efesus, och Efesus förorsakar den förföljelse som representeras av Smyrna, vilken Johannes framställer som den "röda hästen" i det andra sigillet. De två första sigillen löper parallellt med de två första församlingarna, och de åskådliggör de "sista dagarna", då det sena regnet utgjuts.

Profetians Ande utväljer också både slutet av det tredje sigillet och början av det fjärde sigillet och knyter därmed samman dem (orsak och verkan), och därigenom placerar hon den historia som framställs såsom rådande i hennes dagar och i de "yttersta dagarna".

"Samma ande visar sig i dag som den som framställs i Uppenbarelseboken 6:6–8. Historien skall upprepas. Det som har varit skall bli igen." Manuscript Releases, volym 9, 7.

I syster Whites personliga historia (nedtecknad 1898) var den kompromissanda som bereder vägen för att påvedömet återigen skall upphöjas till tronen redan livskraftig och verksam, ty protestantismens avfall, som började med förkastandet av den första ängelns budskap våren 1844, hade redan (år 1863) börjat tränga sig in på den protestantiska adventismens horn.

Pergamos' kompromiss framställs som ett "par" vågskålar i det tredje inseglet. Två vågskålar för mätning representerar ett ohederligt mått. Det tredje inseglet leder till det fjärde inseglet, framställt genom en "blek häst" av "död", och representerar således mordet på miljoner genom påvedömet under den mörka medeltiden. "Helvetet" är det som följer den bleka hästen, påvedömet. Historien om det tredje och fjärde inseglet löper parallellt med historien om församlingarna i Pergamos och Tyatira. Konstantins kompromiss var ett fortskridande verk; således var kompromissens ande redan verksam i syster Whites personliga historia, liksom den var verksam på Paulus' tid när han sade att "laglöshetens hemlighet är redan verksam". Avfallet som föregår påvedömet tronbestigning är alltid en fortskridande historia, och den "historien kommer att upprepas. Det som har varit kommer att vara igen."

Och jag hörde en röst mitt ibland de fyra varelserna säga: Ett mått vete för en penning och tre mått korn för en penning; och se till att du inte skadar oljan och vinet. Och när han hade öppnat det fjärde sigillet, hörde jag den fjärde varelsens röst säga: Kom och se. Och jag såg, och se: en gulblek häst; och han som satt på den hette Döden, och helvetet följde honom. Och makt gavs

åt dem över fjärdedelen av jorden, att döda med svärd och med hunger och med död och genom jordens vilda djur. Uppenbarelseboken 6:6–8.

James White identifierade ytterligare en profetisk avvikelse i de sju församlingarna och de sju inseglen. Han urskiljer en avsiktlig åtskillnad mellan de fyra första församlingarna och de tre sista församlingarna, och därefter återigen samma företeelse i de fyra första inseglen och de tre sista inseglen.

”Vi har nu följt församlingarna, inseglen och djuren, eller de levande väsendena, så långt de kan jämföras såsom omfattande samma tidsperioder. Inseglen är sju till antalet, men djuren endast fyra. Och det kan här vara väl att lägga märke till, att vid öppnandet av det första, andra, tredje och fjärde inseglet hörs det första, andra, tredje och fjärde djuret säga: ’Kom och se’; men när det femte, sjätte och sjunde inseglet öppnas, hörs ingen sådan röst. Inte heller motsvarar de tre sista församlingarna och de tre sista inseglen varandra såsom omfattande samma tidsperioder, på samma sätt som de fyra första församlingarna och de fyra första inseglen gör. Men, såsom vi har visat, överensstämmer församlingarna, inseglen och djuren såsom omfattande samma tidsperioder under en tidrymd av nära 1800 år, till dess vi kommer ned till något mer än ett halvt sekel före vår egen tid.” James White, Review and Herald, 12 februari 1857.

James White tog inte med det faktum att samma mönster också finns i basunerna, men det gör det. De fyra första basunerna är basuner, men de tre sista basunerna är tre verop. De fyra första basunerna representerar Guds dom över det hedniska Rom för Konstantins söndagslag år 321, och de tre basunveropen representerar islam. De två första basunveropen var domar över det påvliga Rom för den söndagslag som det införde år 538, och det tredje basunveropet gäller den söndagslagskris som kommer i den allra närmaste framtiden.

Joseph Bates använder pionjärförståelsen av de tre sista församlingarna såsom en enhetlig symbol för att beskriva tre samtida församlingar under den milleritiska tidsperioden. All betoning i avsnittet tillfogades av Bates.

”I hela landet, säger Herren, skall TVÅ DELAR däri utrotas och dö; men den TREDJE skall lämnas kvar däri. Gud säger att han skall föra den TREDJE DELEN genom elden och luttra dem. De skall åkalla honom, och han skall höra dem. Han skall säga: ’DET ÄR MITT FOLK’; och de skall säga: HERREN ÄR MIN GUD.’ Första delen, SARDES, den namnkristna kyrkan eller Babylon. Andra delen, Laodicea, den till namnet adventistiska. Tredje delen, Filadelfia, Guds enda sanna församling på jorden, ty de skall förvandlas och upptas till Guds stad. Uppenbarelseboken 3:12; Hebreerbrevet 12:22–24. I Jesu namn förmanar jag er åter att fly från laodiceerna, såsom från Sodom och Gomorra. Deras läror är falska och bedrägliga och leder till fullständig undergång. Död! DÖD!!* evig DÖD!!! följer i deras spår. Kom ihåg Lots hustru.” Joseph Bates, Review and Herald, volym 1, november 1850.

I den milleritiska historien var Sardis den församling som hade ett namn om sig att vara levande, men den var död.

Och skriv till ängeln för församlingen i Sardes: Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har namn om dig att du lever, men du är död.
Uppenbarelsboken 3:1.

Guds folk har alltid ett namn. Namnet under Efesos' till Pergamos' historia var kristen. Namnet under det påvliga herraväldet var församlingen i öknen. Namnet från införandet av morgonstjärnan, John Wycliffe, var protestant. Vid ändens tid år 1798 hade protestanterna redan börjat sin återgång till den romerska gemenskapen. Allt som då behövdes var ett prov som skulle uppenbara det faktum att de, trots sitt bekända namn, inte längre var den utvalda kyrkan. På våren 1844 nådde de det prov som skulle uppenbara att de inte längre var den kyrka som bar Kristi förbundsnamn. Berättelsen om Elia utgör ett mycket detaljerat andra vittne till detta faktum. När de uppenbarade sin sanna karaktär, var det till en början svårt för milleriterna att identifiera att protestanterna hade visat att de hade blivit Babylons döttrar. Men milleriterna gjorde till sist just detta och började kalla själar ut ur dessa fallna kyrkor i uppfyllelse av den andra ängels budskap. Därefter följde en prövningsprocess som skulle få milleriterna att uppenbara sina egna karaktärer. Var de filadelfier eller laodicéer?

Filadelfierna följde Kristus in i det allra heligaste, och de milleriter som vägrade att göra så uppenbarade laodiceernas karaktär. Så finner vi logiken bakom Bates identifiering av de tre församlingarna som samtida inom samma historia. Denna historia uppfylldes inom den profetiska strukturen i liknelsen om de tio jungfrurna, vilken inspirationen underrättar oss om har blivit och kommer att bli uppfylld in i minsta bokstav.

”Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, s. 393.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas till själva bokstaven, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängels budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

De tre sista församlingarna representerar dem utanför den milleritiska rörelsen såsom Sardes, och de som är inom rörelsen representerar antingen Filadelfia eller Laodicea. Dessa tre församlingar identifieras i Uppenbarelsboken kapitel tre, och de fyra första församlingarna finns i kapitel två. Därför identifierar syster White, när hon hänvisar till historien i Uppenbarelsboken kapitel tre, just de samma församlingar som Joseph Bates nyss identifierade.

”O, vilken beskrivning! Hur många det finns som befinner sig i detta fruktansvärda tillstånd. Jag vädjar allvarligt till varje predikant att flitigt studera det tredje kapitlet i Uppenbarelsboken, ty däri skildras tillståndet sådant det råder i de sista dagarna. Studera omsorgsfullt varje vers i detta kapitel, ty genom dessa ord talar Jesus till er.” Manuscript Releases, volym 18, 193.

De tre samtida församlingarna i den milleritiska historien upprepas vid adventismens slut. Joseph Bates identifierade dynamiken i den milleritiska perioden och identifierade Sardes som Babylons

döttrar, vilka utgjorde målgruppen för den andre ängels budskap. Han behandlade kampen mellan den lilla hjorden som följde Kristus in i det allra heligaste den 22 oktober 1844 och dem som vägrade att lämna det heliga. Han sökte kalla laodicéerna ut ur det mörker som de hade tagit emot, och åtminstone en del av deras laodiceiska blindhet berodde på att William Miller hade intagit en ledande ställning i den laodiceiska rörelsen. Detta är samma kamp som identifieras i budskapet till Filadelfia.

Se, jag skall låta dem som är av Satans synagoga, dem som säger sig vara judar och inte är det utan ljuger, komma och falla ner för dina fötter, och de skall förstå att jag har älskat dig.
Uppenbarelseboken 3:9.

En religiös kris frambringar alltid två klasser av tillbedjare, såsom den gjorde vid den stora besvikelsen. Protestantismens mantel hade just tagits från Sardes, då de återvände till Rom och officiellt blev Roms dotter. Manteln bars därefter av milleritisk adventism, men ett prov skulle kort därefter frambringa två klasser som bekände sig vara den lilla hjorden. En sann hjord och en förfalskad hjord. Bates representerade den lilla hjord som följde Kristus in i det allra heligaste. Hans kamp stod mot laodiceerna, som bekände sig vara den lilla hjorden. Som filadelfier stod Bates' kamp mot Satans synagoga, en grupp som bekände sig vara Guds folk, men som ljög och inte var judar.

När liknelsen fullbordas för sista gången vid adventismens slut, kommer det att finnas ett utvalt förbundsfolk som blev förbigånget vid ändens tid år 1844, på samma sätt som det judiska ledarskapet förbigicks vid Kristi födelse, vilken i den profetiska historien representerar ändens tid. När Kristi historia nådde det triumfatoriska intåget i Jerusalem, förebildades Midnattsropets historia i milleriternas tid. Inspirationen sammanför upprepade gånger korsets vägmärke med den stora besvikelsen 1844. Judas representerar laodicéerna i Kristi historia, och apostlarna var filadelfierna. Under tre och ett halvt år efter korset försökte filadelfierna, representerade av Bates, att kalla laodicéerna ut ur en fallen kyrka som representerades av lärjungen Judas Iskariot.

År 1844 förkastade det tidigare utvalda förbundsfolket det ljus som hade förseglats upp och blev förbigångna. När den första besvikelsen den 18 juli 1844 inträffade, började prövningsprocessen bland dem som tidigare hade tyckts tillhöra samma rörelse. Ändå är den ena klassen laodiceisk och den andra klassen filadelfisk. Liksom Judas tre gånger slöt förbund med Stora rådet för att förråda Kristus före korset, kommer laodicéerna i historien efter den 11 september 1844 att ha försummat tre tillfällen att omvända sig. Vid den snart kommande söndagslagen kommer det att bli uppenbart, lika säkert som att Judas hängde från ett träd, att laodicéerna är skilda från filadelfierna. Det är vid skörden som ogräset skiljs från vetet. Vi närmar oss hastigt den skörden.

Dessa sanningar erkänns endast när och om vi är villiga att förstå att den enda bibliska metodik som kan blottlägga och fastställa "sanning" är "historicism". Den sanna metodiken är inte preterism, futurism, dispensationalism, woke-ism, grammatisk eller historisk expertis eller någon variant av de många sataniska förfalskningarna. Det finns en allmänt känd fras som tillskrivs en filosof från sjuttonhundratalet vid namn Jean-Jacques Rousseau och som har återgivits på många sätt, men tankens kärna är: "Villfarelsen har många rötter, men sanningen har endast en."

”Sanningen” är Alfa och Omega, som är såsom ett rotskott ur torr jord.

”Så är det också med Bibeln, skattkammaren med rikedomarna av hans nåd. Härligheten i dess sanningar, som är lika höga som himlen och omfattar evigheten, urskiljs inte. För den stora massan av mänskligheten är Kristus själv ”såsom ett rotskott ur torr jord”, och de ser hos honom ”ingen gestalt eller fägring”, så att de ”skulle begära honom”. Jesaja 53:2. När Jesus var bland människorna, uppenbarelsen av Gud i mänsklig gestalt, sade de skriftlärda och fariséerna till honom: ”Du är en samarit och är besatt av en ond ande.” Johannes 8:48. Till och med hans egna lärjungar var så förblindade av sina hjärtans själviskhet att de var sena att förstå honom som hade kommit för att uppenbara Faderns kärlek för dem. Därför vandrade Jesus i ensamhet mitt ibland människorna. Fullt ut förståddes han endast i himlen.” Tankar från saligprisningarnas berg, 25.

De sanningar som vi för närvarande delar måste erkännas i det sammanhang att sanningens tillväxt är progressiv genom historien, och än viktigare måste vår förståelse av sanningen placeras i sammanhanget av Alfa och Omega, i sammanhanget av att Jesus identifierar slutet på en sak med början på en sak.

Den fjärde församlingen är Thyatira, och den representerar den period då påvedömet härskade som det femte riket i Bibelns profetia, vilket är den period då församlingen i öknen var i fångenskap. Det andliga Israels fångenskap under det andliga Babylon i ett tusen två hundra sextio år förebildades genom det bokstavliga Israels fångenskap i det bokstavliga Babylon i sjuttio år.

”I dag är Guds församling fri att föra den gudomliga planen för en förlorad människoras frälsning vidare till fullbordan. Under många århundraden var Guds folk berövat sina friheter. Predikan av evangeliet i dess renhet var förbjuden, och de strängaste straff drabbade dem som vågade trotsa människors påbud. Som en följd därav låg Herrens stora moraliska vingård nästan helt obrukad. Folket berövades ljuset från Guds ord. Villfarelsens och vidskepelsens mörker hotade att utplåna kunskapen om den sanna religionen. Guds församling på jorden var under denna långa tid av obeveklig förföljelse lika verkligt i fångenskap som Israels barn var hållna fångna i Babylon under landsflyktens tid.” Prophets and Kings, 714.

De sjuttio åren av fångenskap i Babylon representeras av församlingen i Tyatira. Församlingen i Tyatira är den verkan som frambringades av den orsak som representeras av Pergamos. Pergamos symboliseras av kejsar Konstantin, som förenade avgudadyrkan med kristendomen. Symbolen för hans avgudadyrkan var soldyrkan. Den bibliska orsaken till att det forntida Israel fördes bort i fångenskap under Tyatiras sjuttio år är att deras kungar ingick förbindelser och allianser med de avgudadyrkande folken omkring dem i direkt uppror mot Guds ord. Gud varnade gång på gång Israel för att blanda sig med de hedniska folken omkring dem. De tio budorden, själva det som det forntida Israel skulle vara förvaltare av, förbjuder uttryckligen att tillbe avgudar. När Herren gick förbi Mose vid grottan på Horeb och uppenbarade sin karaktär, inneslöt han två gånger just den varning som vi här hänvisar till.

Och han sade: Se, jag sluter ett förbund. Inför allt ditt folk skall jag göra under, sådana som inte har blivit gjorda på hela jorden eller bland något folk. Och allt det folk mitt ibland vilket du är skall få se Herrens verk; ty det som jag skall göra med dig är förfärligt. Håll vad jag i dag

befaller dig. Se, jag driver undan för dig amoreerna och kanaanéerna och hettiterna och perisséerna och hiveerna och jebuséerna. Tag dig till vara, så att du inte sluter förbund med invånarna i det land dit du kommer, så att det inte blir en snara mitt ibland dig. Nej, deras altaren skall ni bryta ned, deras stoder slå sönder och deras aseror hugga ned. Ty du skall inte tillbe någon annan gud; ty Herren, vars namn är Nitälskare, är en nitälskande Gud. Slut inte förbund med landets invånare, så att de inte bedriver otukt med sina gudar och offerar åt sina gudar, och någon bjuder dig, så att du äter av hans offer; och så att du tar av deras döttrar åt dina söner, och deras döttrar bedriver otukt med sina gudar och förleder dina söner att bedriva otukt med sina gudar. 2 Moseboken 34:10–16.

Två gånger varnade Gud det forntida Israel enbart i detta avsnitt, och det finns många andra bibliska vittnesbörd om befallningen till det forntida Israel att de inte skulle sluta några förbund med de avgudadyrkande folken omkring dem. Dessa kompromisser började med det forntida Israels förkastande av Gud och hans teokrati. När de önskade sig en kung, tillät Gud dem att få en kung, och från den tidpunkten åsidosatte flertalet av alla kungarna, och med all säkerhet varje kung över de norra tio stammarna, just detta bud. Principen att Israel skulle vara avskilt och ett egendomsfolk, skilt från de avgudadyrkande folken omkring dem, förkastades och illustrerades genom den kompromiss som Konstantin senare skulle bli en symbol för. Pergamon och Konstantin representerar Israels kungars uppror, vilka införde avgudadyrkan i Guds kyrka. Avfallet som började med kung Saul var en förebild för den kristna kyrkans avfall, vilket ledde till fångenskapen i det andliga Babylon. Den heliga historien, från och med kung Saul och fram till fångenskapen i Babylon, symboliseras av församlingen i Pergamon. Den sjuttioåriga fångenskap som följde var församlingen i Tyatira.

Efesus representerar den församling som drar ut för att inta det utlovade landet. Efesus representerar Mose tid och Israels befrielse från Egyptens slaveri.

”Bibeln har samlat och sammanbundit sina skatter för denna sista generation. Alla de stora händelserna och högtidliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Den historia som framställs genom befrielsen från Egypten upprepas i de sista dagarna. Därför upprepades den också i den milleritiska historien. Det är därför syster White gång på gång hänvisar till den historien för att beskriva den milleritiska historien. Hon sammanför den stora besvikelsen år 1844 med hebréernas besvikelse när de stod inför Röda havet medan Faraos här närmade sig dem bakifrån. Hon sammanför också historien om befrielsen från Egypten med Kristi tid; således förebildades lärjungarnas besvikelse vid korset av besvikelsen vid Röda havet, vilken också var en förebild för den stora besvikelsen år 1844. Besvikelsen vid korset representerade början på församlingen i Efesus. Mose tid vid det forntida Israels början, representerad av församlingen i Efesus, var också en förebild för början på det moderna Israel i Kristi tid. Båda dessa historier representeras av församlingen i Efesus. De sanningar vi här identifierar har ofta offentligt framställts genom åren av Future for America, så jag ger helt enkelt en översikt.

I Kristi historia finner vi början till det nya förbundsfolket, som upprättas medan det tidigare förbundets utvalda folk förbigås. Kristi historia är det forntida Israels slut, och i historien om

befrielsen från Egypten vid det forntida Israels begynnelse fanns ett tidigare utvalt förbundsfolk som förbigicks till förmån för ett nytt förbundsfolk.

I Kristi historia nådde det tidigare utvalda folket sin slutliga avslutning år 70 genom Jerusalems förstörelse. I begynnelsen, på Moses tid, dog det tidigare utvalda folket i öknen under en fyrtioårsperiod, och Josua och Kaleb blev företrädare för det nya utvalda folket, som var bestämt att bära budskapet till det utlovade landet, liksom apostlarna under den efesiska församlingens tidsperiod bar evangeliet till världen.

Begynnelsen och slutet för det forntida, liksom även början för det moderna Israel, utpekar alla en övergång från ett tidigare utvalt folk till ett nytt utvalt folk. På två eller tre vittnens utsago blir en sak fastställd; och var och en av dessa tre vittneslinjer utpekar skilsmässan från det föregående utvalda folket, och dessa vittnen bär Alfa och Omegans signatur, hans som förkunnar slutet från begynnelsen. Det kommer att finnas ett tidigare utvalt folk som förbigås när Gud ingår förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen. Gud är inte oordningens upphovsman; han förändras aldrig, och hans ord sviker aldrig.

Befrielsen från Egypten och de segrar som Gud vann genom Josua representeras av församlingen i Efesus, men Efesus var bestämt att förlora sin första kärlek. När Josua hade lagts till vila uppstod ett annat släkte, vilket utmärkte den period som representeras av Smyrna. Josuas underbara verk att rensa det utlovade landet fullbordades aldrig helt, ty folket blev nöjt med sig självt och övergav det verk som hade givits åt Josua. De förlorade sin första kärlek. Den perioden fortgick tills Israel förkastade Gud och Samuel smorde kung Saul och därmed förde in församlingen i Pergamos.

”Budskapet kom till Smyrna, en församling i Mindre Asien, och likaledes till den kristna kyrkan som helhet under det andra och tredje århundradet. Det var en tid då hedendomen gjorde sitt sista försök att vinna herraväldet i världen. Kristendomen hade utbrett sig med underbar snabbhet, tills den var känd över hela världen. Somliga omfattade tron på Kristus på grund av hjärtats omvändelse, andra därför att argumentens styrka gjorde intryck på dem, och åter andra därför att de kunde se att hedendomens sak var på tillbakagång, och klok beräkning förde dem över till den sida som lovade att segra. Dessa förhållanden försvagade kyrkans andlighet. Profetians Ande, som utmärkte den apostoliska kyrkan, gick gradvis förlorad. Detta är en gåva som för den kyrka åt vilken den anförtrots in i trons enhet. När det inte längre fanns sanna profeter, spreds falska läror hastigt; grekernas filosofi ledde till en falsk uttolkning av Skrifterna, och de forntida fariséernas självrättfärdighet, så ofta fördömd av Kristus, visade sig åter mitt i kyrkan. Under de två århundradena före Konstantins regering lades grunden till de onda ting som fullt utvecklades under de två därpå följande århundradena. Under denna period blev martyrskap populärt i många delar av Romarriket. Hur märkligt detta än kan tyckas, är det likväl sant. Det var resultatet av det förhållande som rådde mellan kristna och hedningar. ”

”I den romerska världen respekterades alla nationers religion, men de kristna var inte en nation, utan endast en sekt av en föraktad folkstam. När de därför framhärdade i att fördöma alla människoklassers religion, när de höll hemliga sammankomster och helt avskilde sig från sina närmaste släktingars och mest förtroliga vänners seder och bruk, blev de föremål för misstanke och ofta för förföljelse från de hedniska myndigheternas sida. Ofta drog de

förföljelse över sig själva, när det inte fanns någon motståndanda i härskarnas sinnen. Som belysning av denna anda återger historien detaljerna kring avrättningen av Cyprianus, biskop i Karthago. När hans dom lästes upp, höjdes ett allmänt rop från den lyssnande skaran av kristna, som sade: 'Vi vill dö med honom.'"

"Den anda med vilken många bekännande kristna godtog döden och till och med utan nödvändighet framkallade regeringens fiendskap hade sannolikt mycket att göra med utfärdandet, år 303 e. Kr., av förföljelseediktet genom kejsar Diocletianus och hans medhjälpare Galerius. Ediktet var universellt till sin karaktär och verkställdes med större eller mindre stränghet under tio år." Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Även om Smyrna är en av de två församlingar som inte får någon tillrättavisning av Herren, vittnar historien om att de som led martyrdöden under den tidsperioden representerar några vilkas motiv grundade sig på mänskliga och inte gudomliga impulser. Domarboken inleds med att Josuas död anges, och det finns en vers som upprepas två gånger i boken och som definierar domarnas historia. Andra gången den versen citeras är bokens sista vers. Bokens första vers markerar slutet på Josua, och den sista versen sammanfattar historien.

Och det skedde efter Josuas död, att Israels barn frågade Herren och sade: Vem av oss skall först dra upp mot kanaanéerna för att strida mot dem? ... På den tiden fanns ingen kung i Israel, utan var och en gjorde det som var rätt i hans egna ögon ... På den tiden fanns ingen kung i Israel: var och en gjorde det som var rätt i hans egna ögon. Domarboken 1:1; 17:6; 21:25.

Liksom i Smyrnas historia var "jaget" ett huvudtema från början till slut. Eftersom de inte hade någon kung beslutade de sig för att göra vadhelst de själva ville göra. Avsaknaden av vägledning var det som Haskell identifierade i Smyrnas historia och som representerades av att ingen verksam Profetians Ande fanns. I båda historierna öppnade en brist på vägledning dörren för att beslut fattades utifrån en människas egna motiv. Efesos representerar befrielsen från Egypten. Den historia som återges i Domarboken representeras av församlingen Smyrna. Tiden från kung Saul fram till den babyloniska fångenskapen representeras av församlingen Pergamos, och fångenskapen i Babylon representeras av församlingen Tyatira.

I överensstämmelse med det fenomen som pionjärerna identifierade finns det en fyr- och tredelning i församlingarna, inseglen och basunerna, och de första fyra församlingarna i det forntida Israels historia börjar med fångenskapen i Egypten och slutar med fångenskapen i Babylon, ty Alfa och Omega identifierar alltid slutet med början. De första fyra församlingarna i det moderna Israels historia börjar med judarnas underkastelse under den romerska makten, och de fyra församlingarna slutar med de andliga judarnas underkastelse under det andliga Rom i ett tusen två hundra sextio år.

Det som följde på Tyatira var Sardes, vilket började när de kom ut ur den babyloniska fångenskap som förebildades av Tyatira. Sardes är den församling som hade namnet om sig att den levde, men den levde inte. Dess bekännelse till liv var en lögn. Märkligt nog är det, av alla de sju församlingarna, ordet Sardes som saknar definition. Definitioner har tillskrivits Sardes utifrån historiens och versernas sammanhang, men det finns ingen etymologisk definition av namnet. Det har ett namn, men det har det inte.

”Men det andra templet hade inte motsvarat det första i prakt; inte heller var det helgat genom de synliga tecken på den gudomliga närvaron som hörde till det första templet. Ingen uppenbarelse av övernaturlig makt utmärkte dess invigning. Intet härlighetens moln sågs fylla den nyuppförda helgedomen. Ingen eld från himlen föll ner för att förtära offret på dess altare. Shekina vilade inte längre mellan keruberna i det allra heligaste; arken, nådastolen och vittnesbördets tavlor fanns inte där. Ingen röst ljöd från himlen för att göra Jehovas vilja känd för den frågande prästen.” Den stora striden, 24.

Efter den babyloniska fångenskapen återuppbyggde de Jerusalem och templet. De hade då åter ett namn, ty Gud hade lovat att sätta sitt namn i Jerusalem. Men hans namn representerar hans karaktär, och avsaknaden av hans personliga närvaro visade att de hade namnet som representerade liv, men i verkligheten hade de inte längre den närvaro som frambringar liv. Allt de i själva verket hade var bekännelse och sken.

Den sista rösten i Sardes utlovade en Elia som skulle komma före Herrens stora och fruktansvärda dag. För det forntida Israel var Jerusalems förstörelse Herrens stora och fruktansvärda dag. Av denna anledning hänvisar syster White till Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. som en illustration av Herrens stora och fruktansvärda dag, framställd genom de sju sista plågorna. Församlingen i Filadelfia började med Johannes Döparens röst som ropade i öknen och förebildade sålunda William Millers röst. Johannes Döparens och William Millers röster frambar det laodiceiska budskapet till ett folk som trodde att allt stod väl till, när allting i själva verket var helt fel. Både Johannes Döparen och William Miller satte yxan till trädets rot. Budskapet till Sardes var att där fanns ”några få namn också i Sardes, som inte har fläcktat sina kläder; och de skall vandra med mig i vita kläder, ty de är värdiga.” Johannes Döparen och William Miller representerar dem som kom ut ur den tidsperiod som förebildas av Sardes och som var värdiga att vandra med Kristus.

”Tusentals leddes till att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare uppväcktes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet. Liksom Johannes, Jesu förelöpare, kände de som predikade detta allvarliga budskap sig förpliktade att sätta yxan till trädets rot och uppmäna människorna att bära frukt som hör omvändelsen till. Deras vittnesbörd var ägnat att väcka och mäktigt påverka församlingarna samt uppenbara deras verkliga karaktär. Och när den allvarliga varningen att fly från den kommande vreden förkunnades, tog många som var förenade med församlingarna emot det helande budskapet; de såg sina avfall, och med bittra omvändelsetårar och djup själsångest ödmjukade de sig inför Gud. Och när Guds Ande vilade över dem, hjälpte de till att höja ropet: ’Frukta Gud och ge honom ära, ty stunden för hans dom har kommit.’” Early Writings, 233.

De sju församlingarna i Uppenbarelsesboken representerar apostlarnas historia fram till Kristi andra ankomst, och de sju församlingarna representerar också det forntida Israels historia från profeten Mose till Kristi första ankomst.

”Israels barns prövningar och deras sinnesinställning strax före Kristi första ankomst belyser Guds folks ställning i deras erfarenhet före Kristi andra ankomst.

”Satans snaror läggs ut för oss lika visst som de lades ut för Israels barn strax före deras intåg i Kanaans land. Vi upprepar detta folks historia.

Deras historia bör vara en allvarlig varning för oss. Vi bör aldrig förvänta oss att när Herren har ljus för sitt folk, skall Satan stå lugnt vid sidan och inte göra något försök att hindra dem från att ta emot det. Låt oss akta oss för att inte avvisa det ljus Gud sänder, därför att det inte kommer på ett sätt som behagar oss. ... Om det finns några som själva inte ser och tar emot ljuset, må de då inte stå i vägen för andra.

”Jag tar i dag himmel och jord till vittnen mot er, att jag har förelagt er liv och död, välsignelse och förbannelse; välj därför livet, för att både du och din säd må leva; för att du må älska Herren din Gud och lyda hans röst och hålla dig till honom; ty han är ditt liv och dina dagars längd; för att du må bo i det land som Herren med ed lovade åt dina fäder, åt Abraham, Isak och Jakob, att ge dem.”

”Denna sång var inte historisk utan profetisk. Medan den återgav Guds underbara handlande med sitt folk i det förgångna, förebådade den också framtidens stora händelser, de trognas slutliga seger när Kristus skall komma för andra gången i makt och härlighet.

”Aposteln Paulus säger tydligt att israeliternas erfarenheter under deras vandringar har nedtecknats till gagn för dem som lever i denna världsålder, dem över vilka världens ändar har kommit. Vi anser inte att våra faror på något sätt är mindre än hebréernas, utan större.” Healthful Living, 280, 281.

Befrielsen från Egypten representeras av församlingen i Efesos, och symbolen för församlingen i Efesos i den historien var Josua. Efter att de som Gud förde ut ur Egypten hade misslyckats i tio på varandra följande prövningar, tog Herren förbundet från de upproriska och gav det åt Josua och Kaleb.

Säg till dem: Så sant jag lever, säger Herren, såsom ni har talat i mina öron, så skall jag göra mot er: Era döda kroppar skall falla i denna öken; och alla av er som blev räknade, efter hela ert antal, från tjugo år och däröver, ni som har knotat mot mig, sannerligen, ni skall inte komma in i det land om vilket jag svor att jag skulle låta er bo där, utom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son. Fjärde Moseboken 14:28–30.

Syster White fastslår att Josua och Kaleb representerar dem ”över vilka tidernas slut har kommit”, som ”sluter ett förbund med Gud genom offer”.

”Till vår förmaning, oss till vilka tidernas slut har kommit, blev denna historia nedtecknad. Hur ofta genomlever Guds folk i dag Israels barns erfarenhet! Hur ofta knotar och klagar de! Hur ofta drar de sig tillbaka, när Herren bjuder dem att gå framåt! Guds sak lider brist på män såsom Kaleb och Josua, män av trofasthet och orubblig förtröstan. Gud kallar på män som vill överlämna sig åt honom för att genomträngas av hans Ande. Kristi och mänsklighetens sak kräver helgade, självuppoftande män, män som går ut utanför lägret och bär smäleken. Må de vara starka, tappra män, skickade för värdiga företag, och må de sluta ett förbund med Gud genom offer.” Review and Herald, 20 maj 1902.

Det förbund som förnyas, vilket framställs genom att förbundet förnyas med Josua och Kaleb, är förbundet med de etthundrafyrtiofyra tusen och den stora skaran. Det förnyas efter att det ursprungliga förbundets utvalda folk har blivit skilt från Gud och bestämts att dö i öknen.

Förbundet med de etthundrafyrtiofyra tusen fullbordas i exakt samma historia som ett tidigare utvalt folk förkastas.

Efesus betyder åtråvärd, och det verk som fullbordades av både Josua och den tidiga församlingen var "åtråvärt". När Josua förde Guds folk in i det utlovade landet, drog han ut som segrare. Det första sigillet löper parallellt med församlingen i Efesus och framställs genom en vit häst som drar ut för att segra. Detta var sant om Josua och om den apostoliska församlingen. Det första sigillet löper parallellt med församlingen i Efesus i både det forntida och det moderna Israel.

Smyrna härleds från ordet "myrra", vilket är en olja som användes för balsamering av de döda. Det andra inseglet framställs genom en röd häst, åt vilken gavs "ett stort svärd" och "makt" att ta "freden från jorden", vilket betydde att människor i den historien skulle "döda varandra". Det andra inseglet löper parallellt med församlingen i Smyrna, och det representerar den myndighet som gavs åt Guds fiender och som tillät dem att övervinna och döda Guds folk. Detta uppfylldes under perioden efter den apostoliska församlingen och även i Domartidens historia. I båda dessa historieskeden tillät Gud makter utanför Guds folk att föra krig och död över hans folk. I den apostoliska församlingen motiverades detta krig av förkastandet av Kristi religion, vilken under den föregående perioden, Efesos, hade varit oövervinnelig då den bar evangeliet till världen. Motivet hos Guds folks fiender under Domartiden grundade sig på den föregående perioden, Efesos, då Gud visade sin makt över Egypten och de efterföljande nationer som Josua hade brukats till att erövra. Det andra inseglet löper parallellt med församlingen i Smyrna i både det forntida och det moderna Israel.

Pergamos betyder en "befäst citadell" och representerar således en konungs borg. Det tredje sigillet löper parallellt med Pergamos och representerar den historia där mänsklig dom utövas av jordens konungar i motsättning till Guds dom. Således identifierar måttet, eller domen, som representeras av de "två" vågskålar som väger "vete", "korn", "olja" och "vin", den kungliga mänskliga auktoriteten, vilken alltid är bristfällig i förhållande till Guds dom. Kom ihåg att en rättvis mätning eller en rättvis vägning inte kräver två vågskålar. Två vågskålar representerar en ojämlig dom.

"Kornet" är en symbol för påskhögtidens "förstlingsfrukts"-offer, "vetet" är en symbol för pingsthögtidens offer av de "två vifto-bröden". "Oljan" är en symbol för den Helige Ande och "vinet" är en symbol för läran. Pergamon på det forntida Israels tid är perioden med Israels kompromissande kungar, vilka drog dom över Guds tillbedjanssystem, representerat genom perioden från påsk till pingst. Sanningarna i Guds ord representeras av "vinet" och "oljan". I både det forntida och det moderna Israel är Pergamons församling den period då Satan försöker åstadkomma det han inte kunde göra genom blodsutgjutelse i den historia som representeras av Smyrna. I Pergamon försökte Satan förgöra Guds folk och Guds sanning genom kompromiss, inte genom blodsutgjutelse såsom det representeras i Smyrna. De forntida israelitiska kungarnas kompromiss är en förebild för Konstantins kompromiss i det moderna Israel.

Tyatira betyder "förkrosselsens offer" och talar om den martyrande som Gud skänker sitt folk, vilka blir dödade för hans namns skull. Förkrosselsens offer representerar villigheten att tjäna Kristus under svåra omständigheter, såsom den framställs genom Daniel, Shadrak, Meshak och

Abed-Nego under de sjuttio årens fångenskap; och det representerar också valdelsearnas, hugenotternas och andras offer, vilka blev torterade, fängslade, förtalade och dödade av den påvliga makten under de tolv hundra sextio årens historia. Det fjärde inseglet löper parallellt med församlingen i Tyatira och representerar den förföljelse som det forntida Babylon utövade mot det forntida Israel och den förföljelse som det moderna Babylon utövar mot det moderna Israel. Historien om båda fångenskaperna krävde först ett avfall från sanningen, vilket Israels kungar och kejsar Konstantin åstadkom. Båda beredde vägen för en tidsperiod som representeras av Tyatira.

Sardis har ingen innebörd som överensstämmer med att det bekänner sig ha ett namn, utan bebyggelsen är en lögn. Shekinans närvaro manifesterades aldrig i det andra templet. Kristi närvaro manifesterades aldrig i Sardis historia. Reformationen under den mörka medeltiden var i huvudsak en följd av ett steg framåt och två steg tillbaka. Det verk som Sardis historia var avsett att fullborda i den protestantiska reformationen blev aldrig slutfört.

Filadelfia betyder broderlig kärlek, och det är omöjligt att älska din broder om du inte först älskar Gud.

Om någon säger: Jag älskar Gud, men hatar sin broder, så är han en lögnare; ty den som inte älskar sin broder, som han har sett, hur kan han älska Gud, som han inte har sett? Och detta bud har vi från honom: att den som älskar Gud också skall älska sin broder. 1 Joh. 4:20, 21.

Filadelfia representerar den församling som älskar Gud, och av denna anledning riktas ingen fördömmelse eller tillrättavisning mot Filadelfia.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga, och stänger så att ingen kan öppna: Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt framför dig en öppen dörr, och ingen kan stänga den. Ty du har liten kraft och har hållit fast vid mitt ord och har inte förnekat mitt namn. Se, jag skall göra så med dem som hör till Satans synagoga, dem som säger att de är judar men inte är det, utan ljuger; se, jag skall låta dem komma och falla ned för dina fötter och förstå att jag har älskat dig. Eftersom du har bevarat mitt uthållighetsord, skall också jag bevara dig från frestelsens stund, som skall komma över hela världen för att pröva dem som bor på jorden. Se, jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tar din krona. Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig någonsin mer gå ut därifrån; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned från himlen, från min Gud; och jag skall skriva på honom mitt nya namn. Uppenbarelseboken 3:7–12.

Filadelfia får ”Davids nyckel”, och i den filadelfiska historien i det forntida Israel gavs de Davids Son, vilket bland annat representerar den profetiska principen Alfa och Omega, den förste och den siste. Den nyckeln representerar ”historicistisk” metodik. Under den period som representeras av den filadelfiska församlingen vid slutet av det forntida Israels historia var själva den bibliska profetians Författare nyckeln. Under den period som representeras av den filadelfiska församlingen i den milleritiska historien gavs William Miller nyckeln. I dessa två historiska förlopp handlade Kristus med judar som menade att de var Abrahams söner, men det var de inte. Miller handlade

med protestanter som menade att de var andliga judar, men det var de inte.

Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelseboken 3:13.

Laodicea betyder ett folk dömt, och laodiceerna, judarna under Kristi tidsperiod, blev slutligen dömda år 70 e.Kr. vid Jerusalems förstörelse. Den slutliga domen över den avfälliga protestantismen äger rum i söndagslagskrisen, men de mötte sin dom när de förkastade den förste ängelns budskap våren 1844 och då genom gudomligt utslag förklarades vara Babylons döttrar. Dessa fallna protestanter är en förebild för det laodiceiska adventväsendet i de sista dagarna av den undersökande domen.

Vi har nu i huvudsak gått igenom flera olika sätt på vilka de sju församlingarna i Uppenbarelseboken med rätta kan förstås som profetiska symboler och därefter tillämpas profetiskt. Men de måste förstås och tillämpas inom ramen för de profetiska regler ”som har givits oss av den högsta auktoriteten.”

Budskapen till de sju församlingarna var budskap som gavs till de sju församlingar som existerade när Johannes nedtecknade budskapen. Budskapen till de sju församlingarna ger undervisning och varning för alla församlingar genom hela historien. Budskapen till de sju församlingarna ger undervisning och varning för enskilda kristna genom hela historien. De sju församlingarna representerar kristendomens historia från apostlarnas tid till världens ände. De sju församlingarna representerar det forntida Israels historia från Moses tid till Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. De sju församlingarna kan igenkännas och tillämpas genom att urskilja skillnaden mellan de fyra första församlingarna och de tre sista församlingarna.

Av de sex olika profetiska tillämpningar som vi identifierar återges samma tillämpningar i de sju sigillerna.

Vi kommer att behandla dessa sanningar i nästa artikel.